

opusdei.org

Prelatovo pismo (oktober 2011)

Ob ponovni obletnici ustanovitve Dela prelat razmišlja o občutjih češčenja in hvaležnosti, ki so 2. oktobra 1928 napolnila dušo svetega Jožefmarija.

8. Okt. 2011

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Jutri bomo praznovali ponovno obletnico trenutka, ko je božja luč v duši našega ustanovitelja zasijala

jasneje kakor opoldansko sonce.
Domine, ut videam! Domina, ut sit! je
vztrajno klical že od svojih
mladostniških let. In Gospodov
odgovor je po posredovanju presvete
Device Marije do njega prišel 2.
oktobra leta 1928. Povabim vas, da si
prikličete v spomin ta prizor, kakor
nam ga je sveti Jožefmarija zapustil
opisanega v svojih duhovnih
zapiskih, da bi iz njega poskušali
izluščiti nauke, ki jih bo moč
uporabiti v našem vsakdanjem
življenju. Povabim vas tudi, da se
vsak dan zahvalite Presveti Trojici,
ker je hotela Opus Dei.

Naš Oče je bil, kakor vsi dobro vemo,
na nekajdnevni duhovni vajah.
Tretjega dne zjutraj, potem ko je
obhajal sveto mašo, je nadaljeval z
molitvijo ob pregledovanju zapiskov,
ki jih je naredil v prejšnjih mesecih
in letih. To so bila razsvetljenja, ki
mu jih je Gospod dajal glede tega, kar
bo nekoč v prihodnosti pričakoval od

njega. Do tega trenutka so v njegovem umu obstajale samo posamezne misli o tem, kar je Bog hotel od njegovega življenja, prebliski, ki si jih ni znal prav razložiti. V svojem srcu je gojil vdano pripravljenost na izpolnjevanje božje volje, čeprav ni vedel, kaj Bog hoče od njega. In nato, kar naenkrat, so se mu tista posamezna razsvetljenja, tiste slutnje božje volje jasno razodele. **»Razsvetljenje o vsem Delu sem prejel, ko sem prebiral tiste zapiske. Ganjen sem pokleknil. Bil sem sam v svoji sobi, med enim pogovorom in drugim. Zahvalil sem se Gospodu, in ganjen se spominjam, kako so zazvonili zvonovi v župnijski cerkvi naše Angelske Gospe.«**[1]

Kakor je moč sklepati iz tega avtobiografskega besedila, je bil prvi odziv svetega Jožefmarija globoka ganjenost vsega njegovega bitja z zelo konkretnim zunanjim izrazom:

pred božjim načrtom je v češčenju padel na kolena, kajti kakor poudarja Benedikt XVI., **»klečanje je eden od značilnih izrazov molitve«**[2]. S tako držo človek prizna svojo absolutno potrebo po Bogu, brez katerega ni nič in ničesar ne zmore. Oseba, ki je prejela božjo milost, se v tej izkušnji **»v celoti obrne k Bitju, pred katerim je, usmeri lastno dušo k tisti Skrivnosti, od katere pričakuje izpolnitev najglobljih želja in pomoč pri preseganju ubornosti svojega lastnega življenja.«**[3]

To dejanje ubogljivega in predanega sprejemanja, s katerim je naš Oče začel svojo pot v Opus Dei, je bilo prežeto s ponižnostjo. Kolikokrat je, ko se je spominjal teh trenutkov, izrazil svoje globoko prepričanje, da ga je Gospod uporabil kot neustrezno orodje, da bi se jasno pokazalo, da Delo prihaja od Boga in ni sad človeškega duha! **»Tako je, kot da bi**

nekdo prijel v roke nogo od mize in z njo s prelepo pisavo napisal miniaturen, čudovit rokopis«[4], je dejal ob neki priložnosti. Ob spominu na tisto božje posredovanje v njegovi duši je dejal: »Jezus Kristus me ni prosil za dovoljenje, da se lahko vmeša v moje življenje. Prišel je in se postavil tja: ti boš zame naredil to in to, in jaz ... kakor osliček. On je Gospod vseh ustvarjenih bitij. Pravico imate, da se vmešate v duše vseh, da bi jim pomagali biti boljši, ob spoštovanju svobode vsakega od njih. Morda vas kdaj ne bodo dobro sprejeli, kdaj drugič pa vas bodo prišli iskat. Jasno je: to ni le kristjanova pravica, ampak dolžnost: *pojdite torej in naredite vse narode za moje učence* (Mt 28, 19).«[5]

Nič čudnega ne bi bilo, če bi se Jezusovi učenci ob premišljevanju o veličini božje naloge in majhnosti naših moči kdaj pa kdaj vprašali:

Kako je mogoče, da je Bog izbral mene za uresničevanje vsega tega dela? Kako je mogoče, da mi je namenil svoj klic, ko pa sem nekaj tako majhnega, ko pa mi manjka kreposti in sredstev? V takih trenutkih nam je sveti Jožefmarija svetoval, naj odpremo Janezov evangelij in premišljujemo **»tisti odlomek, v katerem pripoveduje o ozdravitvi slepega od rojstva. Pogledajte, kako Jezus naredi blato iz prahu zemlje in sline ter ga nanese na slepčeve oči, da bi mu tako dal luč (prim. Jn 9, 6). Gospod kot očesno zdravilo uporabi prgišče blata.«**[6] Ko je tako govoril svojim hčeram in sinovom, je še dodal besede, ki se lahko v polnosti nanašajo na vse kristjane: **»S poznavanjem naše šibkosti, naše nikakršne vrednosti, toda z Gospodovo milostjo in dobro voljo smo zdravilo, ki daje luč; hkrati ko izkušamo svojo človeško majhnost, smo božja moč za druge.«**[7]

Predvsem pri maši in v trenutkih molitve, ko se postavimo pred Boga, ne da bi skrivali svojo bedo, a prepričani, da smo njegovi preljubi otroci, se blato naše osebne slabotnosti spremeni v zdravilo za mnoge ljudi. V tej žareči peči ljubezni do bližnjega, ki je Kristusovo Srce, se naša duša po delovanju Svetega Duha bolj in bolj poistoveti z Jezusom. **»Molitev, ki je odprtost in dvigovanje srca k Bogu, postane tako oseben odnos z njim. Četudi človek pozabi svojega Stvarnika, živi in pravi Bog ne preneha prvi klicati človeka k skrivnostnemu srečanju v molitvi.«**[8] Ali točno začnemo ti dve polurni molitvi, da bi osebno in prijateljsko govorili z našim Bogom? Kako se trudimo, da ne bi izgubili niti minute tega časa?

V zadnjih mesecih sem vas spominjal, kako pomembno je, da pazimo na te vsakodnevne trenutke meditacije. Ne bom se naveličal

vztrajati pri tem, kajti – sledeč učenju našega Očeta, ki je trdno zasidrano v tradiciji Cerkve – sem tako kot vi prepričan, da je to edino *orožje*, s katerim razpolagamo kristjani za zmagovanje v velikih in majhnih vsakodnevnih bojih za božjo slavo.

Benedikt XVI. obširno prikazuje ta vidik v eni od svojih katehez o molitvi, ki se odvijajo na splošnih avdiencah. Ko premišljuje o skrivnostnem nočnem boju očaka Jakoba z neznancem, preden je lahko prečkal rečno plitvino, ki ga je pripeljala k srečanju z njegovim bratom Ezavom [9], papež spominja – povedano z besedami *Katekizma katoliške Cerkve* – da je »duhovno izročilo Cerkve iz te pripovedi ohranilo simbol molitve kot boja vere in zmage vztrajnosti«[10]. Pravi takole: **»Svetopisemsko besedilo nam govori o dolgi noči iskanja Boga, o boju za spoznanje njegovega imena in zrenje**

njegovega obličja. Je noč molitve, ki trdno in vztrajno prosi Boga za blagoslov in novo ime, novo stvarnost, ki je sad spreobrnjenja in odpuščanja. »[11]

Dovolite mi, da vam ponovim: vztrajajmo v *boju molitve*, nikoli in iz nobenega razloga ne zanemarimo ali skrajšajmo teh trenutkov pogovora z našim Bogom Očetom; bodimo v dialogu z Jezusom Kristusom, našim velikim Bratom, ki nas uči, kako naj se obračamo k njegovemu nebeškemu Očetu; pustimo vstopiti Tolažniku, ki želi naša srca vneti v božji ljubezni. Imejmo za posrednico presveto Devico, Božjo in našo Mater, ki je učiteljica molitve; in zatecimo se k svetemu Jožefu, angelom in svetnikom, predvsem k svetemu Jožefmariju, ki nam je s svojim naukom in zgledom pokazal, kako biti kontemplativni sredi sveta.

Vrnimo se k besedam, s katerimi je naš Oče opisal, kar se je zgodilo v njegovi duši tistega 2. oktobra leta 1928. Zapisal je, kako je padel na kolena in častil Boga pred božjim načrtom, ki mu je bil razodet v tistem trenutku; nato še doda, da je njegovo dušo napolnilo globoko občutje hvaležnosti: **»Zahvalil sem se Gospodu, in ganjen se spominjam, kako so zazvonili zvonovi v župnijski cerkvi naše Angelske Gospe.«**[12]

Za nekoga, ki ve, da vse dobro prihaja od Boga, in da sam po sebi nima nikakršne vrednosti, se hvaležnost pojavi hkrati s češčenjem: neločljivo sestavljata obe strani istega kovanca. Zato je naš Oče hotel, da bi bila 2. oktober in 14. februar, ki je obletnica drugih dveh odločilnih Gospodovih posegov v zgodovino Dela, dneva globoke in nenehne zahvale v Opus Dei. Ali veste, kako je

izražal svojo hvaležnost? Z mnogimi dejanji zadoščevanja.

Zato povzdignimo svoje srce h Gospodu polni hvaležnosti. Tudi 6. oktober je zaradi kanonizacije svetega Jožefmarija zelo primeren dan za izražanje teh občutij.

Spominja nas, da je mogoče prispeti do resnične svetosti, tako kakor je naš Oče v zvestobi dan za dnem prehodil to stezo, ki si utira pot med običajnimi življenjskimi okoliščinami.

Prav gotovo to prizadevanje zahteva stalen boj proti vsemu, kar bi nas lahko ločilo od božje ljubezni; boj, ki vrača čvrstost in energijo v trenutke, namenjene osebnemu pogovoru z Gospodom. Jakobov nočni boj **»postane za vernika oporna točka za razumevanje odnosa z Bogom (...). Molitev zahteva zaupanje in bližino, biti kot telo ob telesu, a ne z Bogom sovražnikom in**

nasprotnikom, ampak z Gospodom, ki blagoslavlja in ostaja vedno skrivnosten (...). Zato avtor svetopisemskega odlomka uporablja simbol boja, ki nakazuje moč duha, vztrajnost, žilavost v doseganju tega, kar človek želi. In če je predmet želje odnos z Bogom, njegov blagoslov in njegova ljubezen, takrat lahko boj doseže vrhunec le v podaritvi samega sebe Bogu, v prepoznanju lastne šibkosti, ki zmaga takrat, ko se izroči v usmiljene božje roke.»[13]

Prav v tistem trenutku, ko je sveti Jožefmarija 2. oktobra 1928 videl Delo, je zaslišal odmev zvonov iz cerkve naše Angelske Gospe, ki so na vso moč zvonili v čast svoji zavetnici. **»V mojih ušesih nikoli niso nehali zvoniti«**[14], je velikokrat dejal naš Oče. Skoraj na koncu svojega življenja nas je v enem od tistih pisem, ki jih je imenoval "glas zvona", vzpodbujal, naj se

ohranjamo v bdenju ljubezni do Boga. »**Rad bi, da ta glas zvona za vedno vnese v vaša srca isto veselje in enako bdenje duha, kakršno so v moji duši zapustili – od takrat je minilo že skoraj pol stoletja – tisti zvonovi naše Angelske Gospe**«[15].

Avgusta sem se moral vrniti v Pamplono, da bi dokončal zdravniški pregled, ki sem ga prekinil, preden sem odpotoval v Afriko. 23. avgusta sem “pobegnil” v Torreciudad; tam se nahaja edini zvon iz cerkve naše Angelske Gospe, ki je bil rešen pred uničenjem. V svetišču sem hotel preživeti čim več časa in popoldansko molitev sem opravil v kapeli Svetega Kristusa. V sebi sem nosil vse vas in prosil sem Gospoda, da bi tako, kot nam je svetoval naš Oče, znali opazovati Njegovo izročitev, da bi izboljšali svojo. Bodite prepričani, da zmoremo!

Presveta Devica Marija je bila prisotna na vseh razpotjih na poti Opus Dei; zato je logično, da naše zahvale prihajajo k Bogu preko nje. Zatecimo se k njenemu posredovanju v slehernem trenutku, predvsem pa ob praznikih. Ta mesec jih imamo kar nekaj: 7. oktobra je Rožnovenska Mati Božja; 12. oktobra Pilarska Mati Božja, do katere je naš ustanovitelj že od malega gojil veliko pobožnost, in h kateri se je obračal vsak dan, medtem ko se je pripravljaj na duhovništvo, ter jo prosil – *Domina, ut sit!* Gospa, naj se zgodí! – da bi se uresničilo tisto, kar je naznanjala v njegovi duši. Prav tako ne pozabimo, da je 11. oktobra 1943, ki je bil takrat marijanski praznik spomina na Marijino Božje materinstvo, Delo prejelo prvo pisno odobritev Svetega sedeža.

Ob spominu na blaženega Janeza Pavla II. – letos bomo lahko praznovali njegov liturgični spomin

22. oktobra – polni zaupanja recímo sveti Mariji: *Totus tuus*, hočem biti ves tvoj, kakor je bil ta sveti papež, kakor je bil naš predragi Oče. Spomin na Janeza Pavla II. lahko izkoristimo tako, da ga prosimo, naj posreduje za Cerkev in za Opus Dei, ter tako, da molimo za papeža. Priporočite mu tudi moje namene.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja
vaš Oče

[1] Sveti Jožefmarija, *Osebni zapiski*, št. 306 (2. 10. 1931), v: A. Vázquez de Prada, “El Fundador del Opus Dei”, I, str. 293.

[2] Benedikt XVI., *Govor na splošni avdienci*, 11. 5. 2011.

[3] *Prav tam*.

[4] Sveti Jožefmarija, *Zapiski z družinskega srečanja*, 31. 12. 1973.

[5] Sveti Jožefmarija, *Zapiski z družinskega srečanja*, 18. 5. 1970.

[6] Sveti Jožefmarija, *Pismo* 29. 9. 1957, št. 16.

[7] *Prav tam*.

[8] Benedikt XVI., *Govor na splošni avdienci*, 11. 5. 2011.

[9] Prim. 1 Mz 32, 22–32.

[10] *Katekizem katoliške Cerkve*, št. 2573.

[11] Benedikt XVI., *Govor na splošni avdienci*, 25. 5. 2011.

[12] Sveti Jožefmarija, *Osebni zapiski*, št. 306 (2. 10. 1931), v: A. Vázquez de Prada, "El Fundador del Opus Dei", I, str. 293.

[13] Benedikt XVI., *Govor na splošni avdienci*, 25. 5. 2011.

[14] Sveti Jožefmarija, *Navodilo*, 19. 3. 1934, opomba 9.

[15] Sveti Jožefmarija, *Pismo* 14. 2. 1974, št. 1.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-
pismo-oktober-2011/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-oktober-2011/) (11. Avg. 2025)